

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ILIOI, ALINA

Răscolim în suflet pentru a face ordine / Alina Ilioi. -

București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-681-4

821.135.1

ALINA ILIOI

Răscolim în suflet
pentru a face ordine

Foto copertă: **Victoria Ungureanu**

Redactor: **Mihaela Savu**

Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Bereeni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

Dar cum am ajuns să mă urăsc?

Cine ar fi crezut că, din prea multă iubire, poți să ajungi la prea puțină față de tine? Dacă la naștere am primi un manual de utilizare al inimii, poate am suferi mai puține frângeri ale acesteia. Însă nu, venim fără instrucțiuni clare pentru ea. Și dacă se întâmplă să fii și unul dintre aceia care iubește până când se risipește, ai încurcat-o. Nu este o carte despre iubire, nici despre inimi frânte. Este o carte despre noi, oamenii care ne simțim străini printre ceilalți oameni. Și chiar dacă nu o spunem cu voce tare, cred că suntem mulți dintre noi. Cred că mulți ne purtăm sufletul legat de o sfoară, lăsându-l să plutească în adierea vântului, și-l plimbăm de colo-n colo ca pe un zmeu pe plajă.

Această carte este pentru toți cei care au crescut și au trecut de la alergatul desculți prin iarbă la alergatul în pantofi incomozi, pe peronul rece al vieții de adult. Pentru cei care încă privesc apusul și se întreabă unde s-a scurs timpul și când. Pentru cei care se opresc brusc și-și dau seama că merg mult prea grăbiți înspre ceva ce pare a fi sfârșitul. Nu ne-am prea pus întrebarea aceasta, nu? Cum care? De ce alergăm atât de grăbiți către sfârșit?

Totul a început cu mine, adult fiind, jucându-mă în parc cu al meu copil. Nu mai știu când, nu mai știu de ce, tot ce știu este că m-a lovit o stare de conștiință și de prezență care parcă m-a izbit direct în moalele capului. Nici măcar nu-mi mai aduc aminte ce s-a întâmplat, dar nu pot uita râsul cristalin ce a ieșit din interiorul meu, un hohot de râs pe care nu-l mai auzisem de ani întregi. Râdeam cu toată ființa mea, râdea și copilul, uimit că mama lui știe să râdă cu atâta poftă. După ce am epuizat criza de râs ce se adunase în mine ani de-a rândul, lacrimile au început să curgă șuvoi pe obraji. Și uite-așa, din râs am dat în plâns. Un plâns la fel de zgomotos, care mă zguduia din întreaga ființă. Un urlet, mai exact, pe care-l ținusem mult timp în interior, știind că, dacă-l las să iasă, mă voi prăbuși. Și sub nicio formă nu îmi permiteam să mă prăbușesc. Nici în trecut, nici acum, nici în viitor. Mai târziu, aveam să aflu că acest moment unic era clipa în care începea schimbarea mea dureroasă și usturătoare. Dar, oh, cât de frumoasă în același timp!

Vedeți voi, toată viața am visat la iubire. Am avut adânc, în fiecare fibră a ființei mele, impregnată această dorință de a iubi și de a fi iubită. Însă nicio dată nu am știut, nu am crezut, nu am visat, nu am gândit câte voi fi capabilă să fac pentru a primi măcar o fărâmitură din ceea ce credeam eu a fi iubire.

Este ceea ce este. Aceasta e filozofia după care-mi duc viața de ceva timp și care mi-a adus liniște și pace. E prima oară când stau în fața unei foi goale și degetele-mi aleargă pe tastatură cu viteza galopantă a adolescenței care scria și visa. Credeam că nu mai există. Credeam că am renegat-o atât de

mult, încât a plecat de la mine, căutându-și culcuș în altă parte. Însă nu, ea a avut răbdare să trec prin procesul de schimbare enorm de dureros, ca acum să ne putem privi în oglindă și să o văd atât pe ea, cât și pe mine, femeia de astăzi.

Să ne reîntoarcem la „este ceea ce este”. Ani la rândul m-am întrebat „de ce?”, „cum?”, „când?”, „de ce eu?” și multe alte întrebări pe care ni le punem noi, oamenii, când suntem strânși în menghina durerii. Nu am știut că repetând aceleași întrebări, din nou și din nou, împiedic procesul de evoluție și vindecare a ce urma să fiu EU, o altă variantă a mea, una mult mai de folos societății, dar și mie însemi.

Ironie, nu? Pornim la drum cu un bagaj plin de visuri și dorințe, pe care, pe parcurs, le înlocuim cu poveri, temeri, răni și cicatrici. „Răscolește în tine” ar fi șoapta pe care ar tot trebui să o auzim ca să nu simțim că ne prăbușim sub ceea ce cărăm în spate, zi de zi.

Să revenim puțin la acel moment în care am râs pentru prima oară după mulți ani, ca mai apoi să plâng revărsându-mi lacrimile ținute prea mult în interior. Și voi ați avut parte de un asemenea moment? O clipă în care ați simțit că ceva v-a electrocutat, că v-ați trezit dintr-un somn adânc în care ați zăcut ani la rând?

Nu mi-am imaginat niciodată că mă urăsc atât de mult. E dur ce spun, dar e purul adevăr la care am ajuns după purgatoriu. Un om care se lasă pe el însuși în detrimentul celorlalți, un suflet care acceptă bucățele de orice, cineva care se uită ani întregi, se reneagă, se minimalizează pentru a avea și alții loc nu

poate să spună că se iubește. Și nici că-i este indiferent. E ură pură, dar ambalată în sacrificiu de sine. O ură moștenită, încorporată, învățată și ambalată.

Ani la rândul m-am străduit să încap în cutiuța deja pregătită de societate pentru mine. Eram prea colțuroasă? Nu-i nimic, mai tăiam puțin din mine. Prea rotundă? Mă izbeam de pământ până mă pătrăteam.

„Mă scuzați”, așa începea fiecare propoziție de-a mea, simțind că trebuie să mă scuz și pentru simplul fapt că respir. „Îmi pare rău”, adăugam eu, neștiind exact pentru ce, dar așa știam că e bine să-ți ceri scuze în avans, că poate-poate. Sunt tipare pe care nu le-am observat decât când zăceam pe podeaua din bucătărie, bucățele-bucățele, căutând să văd cum mă pot asambla la loc. „Scuze că te deranjez”, așa începea fiecare conversație de a mea, neînțelegând nici acum de ce aveam impresia mereu că deranjez. De ce nu îi ceream mamei bani pentru a merge în excursie cu colegii? Nu știu. Tot ce știu e că simțeam că nu vreau să provoc probleme sau supărări. De ce nu spuneam nimănui că nu pot dormi cu lumina stinsă pentru că îmi e teamă de întuneric și simt cum vin spre mine lucruri? De ce, când m-am lovit atât de tare de ghidonul de bicicletă, m-am ridicat, mi-am șters lacrimile și am plecat șchiopătând în baie unde am descoperit că sângerez atât de tare și am dureri insuportabile și totuși... nu am spus nimănui? De ce? De ce credeam că trebuie să duc totul singură, plimbându-mă prin viață ca o fantomă care trebuie să-și facă simțită prezența cât mai puțin? Oare câți astfel de copii adulți există în jurul nostru? Sau câți dintre noi, adulții, am fost astfel de suflete mature în trupuri firave de copii?

Poate dacă aș fi scris mai mult despre mine, m-aș fi înțeles mai bine. Dar am crescut mereu cu sentimentul și senzația că trebuie să fiu de ajutor altora. Nu am fost însă niciodată învățată cum să-mi fiu mie de ajutor.

„Alina mea practic s-a crescut singură”, am auzit-o pe mama mea spunându-i unei doamne, cu o doză de mândrie în glas. Am zâmbit, dar acele cuvinte m-au izbit în față. Erau atât de reale, exprimau atât de bine ce am simțit de-a lungul vieții mele încă de când eram copil. „Ești o răsfățată, fiind cea mai mică ai beneficiat de cea mai multă atenție”, mi-a reproșat una dintre surori când i-am spus cum mă simt. Când am avut curajul și-am deschis gura și-am lăsat anii întregi de singurătate să iasă la suprafață. Am tăcut, deodată, simțindu-mă iar mică și în plus. „Să deranjez cât mai puțin”, asta e fraza cu care am crescut în minte, căutând să zâmbesc, să ajut și, când e cazul, să fiu invizibilă. Nu știu de ce am avut senzația mereu că trebuie să fiu mică-mică de tot. Poate pentru că fiind ultimul copil, după 10, toți erau oboșiți deja. Independentă mereu, am vrut să fac totul singură nu pentru că nu mi-ar fi plăcut ajutor sau companie, ci pentru că așa am simțit că sunt cea mai apreciată. Cu cât deranjez mai puțin, cu atât sunt mai iubită.

„Eu toată viața am văzut oameni făcându-și bagajele și plecând”, am spus în spirit de glumă cuiva. Mi-a ieșit pur și simplu pe gură, de zici că putrezise acolo, așteptând să descopăr acest lucru. Cum așa? Am văzut frații mai mari plecând unul câte unul, fiecare căutându-și un rost în viață. Mi-am văzut tatăl împachetând și venind doar o dată pe an în vizită. Mama, care a plecat la câteva luni după ce m-am

născut. Surorile, una câte una. În jurul meu se făcea tot mai multă liniște și mai gol. Dispăreau oamenii, neștiind și neînțelegând unde se duc și de ce sunt lăsați în urmă. Acum îmi dau seama, zeci de ani mai târziu, de ce am simțit mereu cum mi se strânge inima când cineva amenință că pleacă sau că închide telefonul. Ar fi fost un alt abandon. O altă plecare. Iar inima mea de fetiță nu mai putea suporta atâtea plecări.

Aveam în jur de șapte ani când am pierdut pentru prima oară pe cineva drag. E o amintire care mi-a rămas atât de întipărită, încât, când închid ochii, văd și acum fiecare detaliu de parcă ar fi fost ieri. Veneam de la joacă, dintre blocuri. Aveam un tricou alb și o pereche de blugi albastru-deschis. În fața blocului era parcată Dacia Papuc pe care o aveam atunci. De la distanță mi-am văzut mama, îmbrăcată în negru, și pe una dintre surori. M-am apropiat zâmbind, dar le-am văzut nervoase.

— Pe unde ai umblat atâta? Urcă repede în mașină, a murit bunicul.

Țin minte cum am urcat în spate, simțind cum corpul mi-a amortit tot și cineva vorbește o altă limbă. Cum adică a murit? Mă uitam pe geam și mă gândeam ce e aia moarte. Și unde e bunicul meu. Bunicul căruia îi măturam în cameră mereu și îi puneam lemne pe foc. Bunicul despre care am fost atenționată să nu stau mult în calea lui că e un om dur. Îmi era frică de el, deși niciodată nu mi-a dat niciun motiv. Vorbea puțin, stătea mult în pat, dar mereu arunca un zâmbet când mai puneam câte un lemn pe foc. Părea să fie singurul care observa asta: că-i măturam în cameră fără să-mi ceară nimeni să o fac. Nu-mi aduc aminte

nicio conversație cu el. Absolut niciuna. Nici nu știu dacă vreodată ne-am spus altceva în afară de salut. Dar știu că-l iubeam, că îmi era milă de bătrânețea lui și că voiam să simtă și el asta. De aceea și mă făceam utilă de fiecare dată când îl vizitam. Și da, acel bunic, deodată, nu mai era. „A murit bunicul” îmi răsună și acum în urechi, fiind prima veste de acest fel pe care am primit-o, aruncată în grabă, în timp ce urcam în mașină, întrebându-mă de ce ele sunt în negru și eu mă duc așa. A fost și primul mort pe care l-am văzut; l-am privit lung gândindu-mă cât de adânc doarme și că, probabil, după ce plecăm toți de acolo, o să se trezească și o să se întrebe de ce l-am pus pe o masă.

La înmormântare ploua. Era frig. Dar tatăl meu nu a putut ajunge din Israel la timp pentru înmormântare, așa că am ținut telefonul într-o mână ridicată pe toată durata serviciului religios, în timp ce cu cealaltă țineam umbrela. Cumva, simțeam că sunt receptorul prin care tata își trăiește durerea, departe fiind. Îmi amortiseră mâinile de simțeam că am ace în ele, dar nu m-am gândit nicio secundă să renunț. Până la capăt trebuia să rezist, mai ales că mă priveau cei din jur cu admirație. „Uite la fata lui Mihai, ce curajoasă și rezistentă e!”

O altă amintire pe care o am din Dacia Papuc este că am mers cu mama în vizită la cineva. Pentru că citeam, mi-a zis că mă lasă în mașină, căci ea se întoarce repede, iar mașina era parcată în fața porții. Și, în timp ce citeam, deodată au intrat doi bărbați imenși pe scaunele din față. M-am făcut mică-mică, îmi venea să strig, să urlu chiar. Calculam cu coada ochiului cât am până la portiera din dreapta ca să o

deschid, apoi cât e de la mașină până la poartă. Dar nu îndrăzneau să-mi ridic privirea din carte.

Au mai apărut încă doi; se uitau uimiți la mine, nu știu cine s-a speriat mai tare de cine. Cel din față s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Fetito, nu te speria și stai pe loc. Ne-a trimis mama ta să reparăm ceva la mașină.

Știam că e minciună. Știam că, dacă îndrăznesc să schitez un singur gest, pot sfârși rău. Știam că e posibil să fure mașina și pe mine cu tot cu ea. Inima îmi bătea cu putere, corpul îmi înghețase și nu mai simțeam absolut nimic. Strângeam cartea cu putere în mâini și mă prefăceam că citesc în continuare.

„Alina, dacă pari neinteresată și prostuță, te vor lăsa în pace.”

Asta-mi tot repetam în gând, încercând să le dau de înțeles că nu mă interesează ce vor ei să facă. Îmi era frică. Foarte frică. Auzisem de copii furati. De fetițe dispărute. Să fiu eu una dintre ele? Nu știu ce au vorbit între ei. Știu că s-au și certat. Știu că vorbeau și de mine, dar chiar nu mai știu exact ce. Țin minte că pentru mine timpul a stat în loc, am blocat tot și nu reușesc să-mi aduc aminte nici măcar fețele lor. Nu știu cât timp a trecut, mie mi s-a părut o veșnicie. Mă întrebam de ce nu mai vine mama, ce se va întâmpla cu mine și dacă va descoperi cineva vreodată unde m-au dus. După o eternitate, au plecat, nu înainte de a-mi face semn cu degetul la buze să tac. Au ieșit din mașină, iar eu am rămas singură pe bancheta din spate, fără să mai simt nimic, în timp ce tăcerea părea că-mi sfârtecă oasele. Îmi era frică să ies să mă duc să-i spun mamei. Îmi era frică să mișc. Îmi era frică

să las cartea din mână. Dar iat-o. A apărut și mama. N-am avut lacrimi să plâng, dar știu că, pe măsură ce se apropia de mașină, era furioasă. I-au furat oglinzile și nu mai știu ce. Și nu putea înțelege de ce nu am strigat, de ce nu am venit după aceea la ea sau de ce nu am acționat în niciun fel. Mă simțeam amortită, surdă, goală în interior, dar și vinovată și responsabilă de furtul celor din mașină. Acum, privind în urmă, îmi dau seama că aveam nevoie de o îmbrățișare. Aveam nevoie să mă țină în brațe și să-mi spună că a trecut, că îi pare rău că nu a fost cu mine să mă apere și că se bucură că sunt bine. În schimb, nu puteam să mă concentrez pe durerea surdă ce o simțeam pentru că mă simțeam vinovată. Așa că am izbucnit în plâns. Nu pentru trauma trăită, căci abia acum îmi dau seama că înghețasem atât de tare, încât nu puteam nici măcar să plâng pentru asta. Plângeam pentru oglinzile de la mașină și că nu fusesem în stare să-i opresc cumva. Ce povară pe o puștoaică de șapte-opt ani!